

Suzanne Vermeer

Strandfeest

A.W. Bruna Uitgevers

Deel 1
Hannah

1

Hannah kijkt op haar horloge en trapt nog wat steviger door. Ze is eigenlijk net te laat van huis vertrokken om op tijd te zijn voor haar afspraak. Door de onzekerheid heeft ze getreuzeld en nu baalt ze van zichzelf. Ze had zich nog zo voorgenomen om relaxed op pad te gaan. In plaats daarvan stampet ze nu als een gek op haar pedalen en loopt het zweet in straaltjes over haar rug. De stof van haar luchtige blouseje plakt onaangenaam aan haar huid en ze is blij dat ze voor het zwarte exemplaar heeft gekozen in plaats van voor het witte. Het camoufleert straks de sporen van haar inspanning beter. Bovendien heeft ze het afgelopen jaar vooral zwart gedragen.

Sinds Christiaan een jaar geleden werd doodgereden bij een oversteekplaats door een dronken automobilist, heeft ze zich gekleed zoals ze zich voelde: somber, kleurloos. Het kost haar nog steeds moeite om wat licht te zien in de duisternis, maar haar donkerste momenten, haar grootste verdriet, houdt ze voor zichzelf. Ze kan zich niet laten gaan, ze heeft verantwoordelijkheden. Ze moet er zijn voor Max en Vera en doen alsof het leven ook zonder hun vader gewoon doorgaat. Dus dwingt ze zichzelf om elke dag op te staan om er wat van te maken. De lach op haar gezicht komt niet van binnenuit, maar is overtuigend genoeg om haar stiefkinderen te helpen de dagen door te komen én om als vertrouwenspersoon de middelbare scholieren die hun hart bij haar komen luchten bij te staan. Pas als ze 's avonds alleen in bed ligt, kan ze toegeven aan haar verdriet.

Er toetert een auto en ze schrikt. Ze geeft haar stuur net op tijd een slinger om te voorkomen dat ze door de spiegel wordt geraakt. Ongemerkt is ze links van de streep die de grens van het fietspad aangeeft op de weg gaan rijden. Ze vervloekt zichzelf voor haar onoplettendheid. Ze zou beter moeten weten na wat er met Christiaan is gebeurd. *Denk aan Max en Vera, wat moet er van hen worden als er iets met jou gebeurt?* Tranen branden achter haar ogen en even overweegt Hannah om rechtsomkeert te maken. Terug naar huis en een poging doen om dat boek uit te lezen waar ze al ruim drie weken in bezig is. Vroeger las ze met gemak twee boeken per week, maar sinds Christiaans overlijden heeft ze veel moeite met haar concentratie. Soms moet ze een zin wel vier keer lezen en weet ze daarna nog niet wat er staat. Voor tv-kijken geldt hetzelfde. Ze kan uren naar dat stomme scherm staren zonder te weten wat ze nu eigenlijk heeft gezien.

Hannah knijpt in haar remmen, stapt af en loopt met haar fiets aan de hand een stoepje op. Is het laf om zich nu nog af te melden met een lullig smoesje? Heeft ze niet juist ingestemd met dit etentje om iets te doorbreken? Het Facebook-berichtje van haar vroegere vriendin Samantha kwam een maand geleden eigenlijk als een geschenk uit de hemel. Na de middelbare school verloren Hannah, Samantha en de andere meiden met wie ze veel optrok elkaar uit het oog. Ondanks de beloftes om contact te blijven houden en elkaar regelmatig te blijven zien, kwam daar in de praktijk uiteindelijk weinig van terecht. Nadat iedereen naar alle uithoeken van het land was uitgewaaid, werden hun etentjes en avondjes naar de kroeg steeds sporadischer. Vanaf het moment dat ze allemaal gesetteld waren met een partner begon het al een beetje dood te bloeden en het moederschap van een aantal van hen gaf de uiteindelijke nekslag. Maar een paar weken geleden kwam Samantha, een van de drijvende krachten achter hun vriendinnengroepje, ineens na ruim twintig jaar weer

in beeld. Na een vervelende scheiding wilde ze haar nieuwe vrijgezellenleven vieren en hoe kun je dat beter doen dan met je vroegere beste vriendinnen? Het had haar weinig moeite gekost om iedereen terug te vinden via social media en na wat geschuif in agenda's was het gelukt om een date voor vanavond te plannen. Een date die Hannah op het punt staat alsnog af te zeggen.

Besluiteloos kijkt ze op haar horloge. Ze moet nu echt beslissen of ze doorfietst naar het restaurant of kiest voor het gebruikelijke bankhangen, misschien met een koud wijntje. Maar ze weet ook dat Max en Vera het haar niet in dank zullen afnemen als ze binnen een halfuur weer thuis is. Ze hebben allebei iemand uitgenodigd die ook blijft slapen. Max een vriendje met wie hij de hele avond FIFA 23 wil spelen en Vera een vriendin met wie ze een Netflix-serie wil bingen. Beiden zitten niet te wachten op een paar uur extra ouderlijk toezicht. Ze zijn blij dat ze eindelijk eens een avondje de deur uit is. Doorfietsen dus. Als ze het niet voor zichzelf doet, dan maar voor de kinderen.

Met lood in haar schoenen komt ze uiteindelijk aan op de Arnhemse Korenmarkt, waar het al gezellig druk is. Tijdens haar tienerjaren kwam ze hier elk weekend met haar vriendinnen en haar eerste echte zoen kreeg ze in een nabijgelegen steegje. De herinneringen brengen automatisch een glimlach op haar gezicht. Ze zet haar fiets op slot en checkt haar make-up in het spiegeltje dat ze snel nog in haar tas heeft gestopt. Ze werkt haar ogen wat bij, dept met een zakdoekje een laatste restje zweet van haar voorhoofd en loopt naar restaurant Pinocchio, waar ze vroeger met haar vriendinnen regelmatig een pizza at voordat ze de kroeg in doken. Ze heeft er met Christiaan en de kinderen nog weleens gegeten, maar dat is al zeker vijf jaar geleden.

Hannah speurt het terras af, maar ziet op een oud-collega na geen bekende gezichten. Waarschijnlijk heeft Samantha

binnen een tafel gereserveerd omdat de weersvoorspellingen wat onzeker waren. De broeierige atmosfeer van de laatste dagen zou weleens tot een fikse onweersbui kunnen leiden. Ze loopt door naar de ingang en stapt zelfverzekerder dan ze zich voelt naar binnen. In een oogopslag ziet ze dat de basiskleuren van het interieur nog steeds in stijl zijn met de Italiaanse vlag. Groene stoelen, en de tafels zijn in rood en wit gedekt. De wanden hebben net als vroeger een grijswitte rotsachtige structuur en zijn versierd met kitscherige nepplanten en klimop. Door de zaak heen zijn nog steeds overal Pinokkio-poppen te vinden. Dat sommige dingen niet veranderen stelt haar ergens wel gerust.

Achter uit de zaak klinkt een harde schaterlach die ze meteen herkent. Jenny. Als iemand altijd vol overgave kon lachen, dan was zij het wel. Het bekende geluid roept een nostalgisch verlangen in haar op waardoor haar zenuwen naar de achtergrond verdwijnen. Met hernieuwde energie loopt ze naar het tafeltje met haar vriendinnen. Ze zijn zo geanimeerd aan het praten dat ze haar in eerste instantie niet zien. Hannah maakt van het moment gebruik om ze allemaal eens even goed te bekijken en ze wordt warm vanbinnen als ze de meiden ziet die ze zoveel jaar bijna dagelijks om zich heen had. Jenny en Ellen hebben hun lange lokken verruild voor een mooi kort kapsel. Dat van Jenny is gehighlight, dat van Ellen grijs. Samantha heeft nog steeds dezelfde prachtige blonde krullen die net als vroeger tot halverwege haar onderrug komen. Tirza is eigenlijk nog helemaal hoe Hannah zich haar herinnert en ook Jacobine is nauwelijks veranderd.

Jenny grijpt naar het glas witte wijn voor haar neus en kijkt op. 'Hannie!' jubelt ze, terwijl ze haar stoel naar achteren schuift. Ze rent naar Hannah toe en plet haar bijna in een enthousiaste omhelzing. Daarna geeft ze haar een dikke kus op haar wang en duwt haar een stukje van zich af. 'Wat zie je er goed uit!'

De andere meiden drommen ook om haar heen en ze genieten van de omhelzingen en zoenen. Het is net alsof ze elkaar gisteren nog voor het laatst gezien hebben en Hannah vraagt zich af waarom ze hier nu in hemelsnaam zo zenuwachtig voor is geweest. Samantha dirigeert haar naar de enige lege stoel aan tafel, waar al een goedgevuld glas witte wijn bij staat. Samantha geeft haar het glas aan en ze proosten luidruchtig. Hannah neemt een slok van de koude wijn, die haar meteen goed smaakt. Nu ze hier zo zit merkt ze pas hoe erg ze hieraan toe was.

‘Hoe is het met je, Han?’ vraagt Jenny. ‘Verliefd, verloofd, getrouwd?’

‘Weduwe,’ zegt ze na een korte pauze.

Jenny kijkt haar geschokt aan en de hele tafel valt stil. Hannah probeert nog een dapper lachje op haar gezicht te toveren, maar kan de spontaan opkomende tranen niet tegenhouden. Samantha trekt haar tegen zich aan. ‘Och, meisje toch.’

Tirza haalt een pakje zakdoekjes uit haar tas en geeft er een aan Hannah. Dankbaar snottert ze hem vol. ‘Sorry. Ik wilde de sfeer niet verpesten. Dit is mijn eerste avondje uit sinds Christiaan... Ik ben zo blij om jullie te zien.’

Jacobine, die tegenover haar zit, wrijft troostend met haar voet langs haar onderbeen. ‘Jemig, Han, wat heftig. Vertel.’

‘Maar op een avond als deze zitten jullie daar misschien helemaal niet op te wachten.’

‘Dat zitten we dus wel,’ zegt Ellen streng. ‘Het is overduidelijk dat jij je hart eens even flink moet luchten. Vroeger was je ook al zo’n binnenvetter. Kom op, we kunnen echt wel tegen een stootje. Het leven is nou eenmaal niet altijd rozengeur en maneschijn. We hebben allemaal onze portie gehad in de afgelopen jaren.’

‘Christiaan en ik waren tien jaar samen, waarvan acht gelukkig getrouwd, totdat hij vorig jaar werd doodgereden door een dronken automobilist. Die lul heeft maar drie jaar cel ge-

kregen, waarvan één voorwaardelijk omdat de rechter roekeloos rijgedrag niet bewezen vond.

‘Wat? Met je dronken kop achter het stuur gaan zitten, hoe roekeloos wil je het hebben?’ vraagt Jenny verontwaardigd.

‘Nee, Jen, volgens de rechter valt te hard rijden onder invloed van alcohol of drugs niet onder roekeloos rijden.’

‘O, man, ik zou gek worden als ik jou was! Hoe onrechtvaardig is dat?’ roept Samantha.

‘Ik moet er ook niet te veel over nadenken,’ zegt Hannah. ‘Max, Vera en ik hebben levenslang gekregen, terwijl hij waarschijnlijk na twee jaar alweer vrij is.’

‘Max en Vera, zijn dat jullie kinderen?’

‘Christiaans kinderen. Ze waren drie en zeven toen we met elkaar trouwden. Zijn ex is na de scheiding naar het buitenland vertrokken voor haar werk, dus Christiaan zorgde alleen voor hen toen ik hem leerde kennen. Het zijn echt schatten van kinderen en het voelt alsof ze van mezelf zijn. Daarom heb ik nooit de behoefte gehad om nog een extra kind samen met Christiaan te krijgen. Max en Vera hebben mij de afgelopen tien jaar volledig als hun moeder beschouwd. Hun biologische moeder kennen ze amper, sterker nog, ze hebben haar op Christiaans begrafenis voor het eerst in jaren weer eens gezien.’

‘O, daar begrijp ik dus helemaal niets van, dat je je kinderen kunt achterlaten voor je carrière.’

‘Niet iedereen is zo’n moederkloek als jij, Tirz,’ lacht Samantha. ‘Ze heeft er zes!’ fluistert ze tegen Hannah.

‘Nee, zeker niet. Max en Vera gaan voor mij boven alles. Hoewel mijn werk nu ook een fijne afleiding van mijn verdriet is. Ik zou gek worden als ik alleen maar thuis zou zitten kniezen. Ik werk vijf ochtenden in de week als vertrouwenspersoon op een middelbare school en sinds Christiaans overlijden werk ik ’s middags thuis zodat ik Max en Vera kan opvangen als ze uit school komen. Mijn baas is tot nu toe

gelukkig heel coulant geweest en ik heb fijne collega's die waarnemen als dat nodig is.'

'Eigenlijk heb je dus weinig te klagen.' Samantha geeft haar een vriendschappelijke por die vol medeleven zit.

'Hoor je mij klagen dan?' zegt Hannah lachend. Het voelt goed om Samantha's cynische humor weer te ervaren en ze neemt zich voor om haar sociale leven weer op te pakken. Ze heeft genoeg uitnodigingen gehad van vrienden en kennissen voor een glas wijn, kop koffie of een lekkere maaltijd. Maar tot nu toe heeft ze bij alles de boot afgehouden. Dat moet veranderen als ze niet letterlijk in haar eentje wil achterblijven. Want ze kan niet verwachten van Max en Vera dat die de komende jaren haar handje gaan vasthouden. Die kinderen moeten zich vrij voelen om op termijn uit te vliegen als ze daaraan toe zijn. Haar hart verkrampst bij het idee dat ze hen moet loslaten en ze kan de pijn bijna in haar lijf voelen.

'Aarde aan Hannah.' Jenny knipt met haar vingers voor Hannahs gezicht. 'Ha, gelukkig, daar ben je weer. Je leek even heel ver weg en je keek zo zorgelijk.'

'Ja, sorry. Dat heb ik best vaak, dan denk ik aan Christiaan en de kinderen en moet ik zo mijn best doen om erbij te blijven. Dat is soms doodvermoeiend.'

'Weet je wat jij nodig hebt? Even een totaal andere omgeving. Dat is misschien uit je comfortzone, maar geloof me, je knapt er echt van op. Ik zat er vorig jaar helemaal doorheen en toen ben ik er ook even een paar weken tussenuit gegaan.'

'Misschien heb je gelijk, maar ik zie het niet zitten om zonder Christiaan naar ons vaste stekje in Zuid-Frankrijk te gaan en ik heb er gewoon de puf niet voor om het halve internet af te speuren naar een andere leuke vakantiebestemming.'

'Maar je hoeft het internet niet af te speuren, want ik weet de perfecte locatie voor jou en de kinderen. De dochter van een kennis van mijn ouders runt samen met haar man al jaren een resort in Noord-Macedonië. Het ligt aan het Meer

van Ohrid en het is echt prachtig daar. In de omgeving heb je zowel stranden als bergen en er valt ook genoeg cultuur te snuiven. Ik kwam vorig jaar als herboren thuis nadat ik daar een paar weken was geweest. Er is een drukker gedeelte met animatie en zo voor kinderen, maar ook een rustig deel voor volwassenen die aan ontspanning toe zijn. Je kunt zelfs yoga doen of een massage nemen. Ze organiseren ook wandelingen, kajak- en mountainbiketochten en, o, wat je écht moet doen is paragliden. Dat vinden die kids van je vast ook heel gaaf.

‘*Epic*,’ zegt Hannah lachend. ‘Mijn kinderen vinden alles “epic”. Gaaf is echt heel ouderwets, Jen. Alleen Mark Rutte gebruikt dat woord nog.’

‘Whatever, *girl*. Maar begrijp je mijn punt? Het is dat ik door mijn vrije dagen heen ben, maar anders zou ik zo met je meegaan. Wacht, ik app je het nummer van Kim en Jayden even door en het linkje naar de website van het resort, dan kun je vrijblijvend contact opnemen met ze als het je wat lijkt. Je mag mijn naam noemen, misschien levert het je nog wat korting op.’

‘Ik zal me er morgen eens in verdiepen en het daarna met de kinderen bespreken. Ze waren best wel teleurgesteld toen ik zei dat ik een buitenlandse vakantie dit jaar niet zag zitten. Macedonië is niet direct het eerste land waar ik zelf aan zou denken, maar als jij goede ervaringen hebt...’

‘Geloof me, er gaat een wereld voor je open. Ik wist ook niet wat ik ervan moest verwachten. Macedonië was ook niet mijn idee van een relaxte zonzakantie, maar daar neem ik elk woord van terug. Ik heb hetzelfde een paar jaar geleden met Kroatië gehad. Dat was voor mij net zo’n openbaring als Macedonië.’

‘O ja, de Plitvice Meren!’ roept Ellen enthousiast. ‘Daar zijn Herman en ik nog geweest toen ik zwanger was van Nola.’

‘Nou, wie weet is dat dan iets voor volgend jaar. Christiaan

en ik waren wat vakanties betreft nogal honkvast, we huurden altijd een privévilla met zwembad. Hij werkte voor zo'n Europese keten van vakantieparken en had er geen behoefte aan om zijn eigen vakanties ook nog op zo'n park door te brengen.'

'Maar verveelden de kinderen zich dan niet kapot?' vraagt Tirza. 'Die van mij zouden gek worden zonder animatie en georganiseerde uitstapjes. Mijn man en ik trouwens ook. Op zo'n park hebben we af en toe nog even een momentje voor onszelf, omdat we de kinderen ergens onder kunnen brengen.'

'Geef Max en Vera een zwembad en je hoort ze niet meer. Bovendien maakten we altijd veel leuke uitstapjes in de omgeving. Chris en ik zochten die van tevoren samen uit. Flesje wijn met toastjes erbij en zo'n ouderwetse Michelin-wegenatlas om de routes te bekijken. De voorpret was altijd al geweldig.' Hannah krijgt een dromerige blik in haar ogen bij de herinnering. Samantha legt haar hand op de hare. 'Wat zul je hem missen.'

Het trieste lachje dat rond Hannahs mond verschijnt beaamt dat. Ze zucht eens diep en zegt geforceerd enthousiast: 'Ik ben benieuwd wat die Kim en Jayden van jou me te bieden hebben, Jenny, dus kom maar door met dat linkje. Ik vind het nu juist wel prettig als alles voor me geregeld wordt en ik zelf niks hoeft uit te zoeken of te organiseren.'

Jenny pakt haar telefoon, die met het scherm naar beneden op tafel ligt, en Hannah pakt die van haar uit haar tas. Binnen een minuut voelt ze het toestel trillen in haar hand. Ze opent WhatsApp en op dat moment voelt ze haar telefoon nogmaals trillen. Naast het bericht van Jenny heeft ze nog een appje ontvangen en ze durft het niet te openen als ze ziet wie de afzender is. Het lijkt wel of haar keel ter plekke wordt dichtgedrukt en er gaat een koude scheut door haar lijf.

'Mijn berichtje ontvangen?' vraagt Jenny. Hannah kan al-

leen maar knikken en haar duim opsteken. Haar stem laat haar in de steek. Ze ziet Jenny fronsen.

‘Alles goed, Han? Je ziet ineens zo bleek.’

Hannah moet eerst iets wegslikken voordat ze kan antwoorden. ‘Gisteren iets verkeerd gegeten en dat speelt een beetje op, geloof ik.’ Hannah schuift haar stoel naar achteren en struikelt bijna over haar eigen voeten als ze in alle haast naar het toilet rent. De misselijkheid wordt steeds erger en ze houdt haar hand voor haar mond. Kokhalzend bereikt ze net op tijd het toilet. Terwijl ze haar haren uit haar gezicht probeert te houden, gaat achter haar de deur open, die ze niet meer op slot heeft kunnen doen.

‘Kom, laat mij je helpen,’ hoort ze Samantha zeggen. Hannah voelt een warme hand in haar klamme nek en Samantha pakt haar bos haar over zodat zij met twee handen op de bril kan steunen. Hannah spuugt totdat er werkelijk niets meer in haar maag zit, maar het lucht niet op. De misselijkheid blijft en haar speekselklieren blijven overuren draaien. Uitgeput gaat ze uiteindelijk op de grond naast het toilet zitten. Samantha laat zich naast haar zakken. ‘Nou, ik weet niet wat je gisteren hebt gegeten, maar ik zou het in de toekomst lekker laten staan. Mijn hemel. Ik heb je vroeger ook weleens geholpen, maar dit was erger.’

Hannah lacht schaaapachtig en wrijft tranen van ellende uit haar ogen. Samantha heeft gedeeltelijk gelijk. Er is inderdaad iets heel erg verkeerd gevallen, maar ze kan absoluut niet vertellen dat het niets met eten te maken heeft.

‘Misschien moet je even wat water drinken en je mond spoelen?’ stelt haar vriendin voor. ‘Ik knap daar altijd erg van op als ik me niet lekker voel.’ Samantha helpt haar overeind en Hannah strompelt naar de wasbak. Voorzichtig laat ze wat water in de kom van haar hand lopen en ze neemt een slok. Haar maag lijkt het te accepteren, dus ze drinkt verder. Als ze verzadigd is, trekt ze een paar papieren doekjes uit het

apparaat aan de muur en dept haar voorhoofd en ogen droog. Ze huivert even van het koude zweet dat uit elke porie van haar lichaam lijkt te komen en maar blijft stromen als ze terugdenkt aan het bericht van die afzender waar ze steeds weer van in paniek raakt. Het liefst zou ze haar kop in het zand steken en alle berichten ongezien verwijderen. Maar dat zou heel dom zijn en haar alleen maar verder in de problemen brengen. Ze moet zich vermannen en het nu van zich afzetten. Morgenmiddag gaat ze er wel mee aan de slag als de kinderen niet thuis zijn. Vera kijkt haar al dagen met priemende, argwanende ogen aan als er berichten binnenkomen op haar telefoon. Ze is niet achterlijk en ziet aan Hannahs reactie dat er iets niet in de haak is. Hannah weet zeker dat er een dag komt dat het meisje haar nieuwsgierigheid niet meer kan bedwingen, dus voor de zekerheid heeft ze haar ontgrendelcode aangepast en die niet met de kinderen gedeeld. Ze wordt helemaal naar bij de gedachte dat Vera de berichten ooit onder ogen zou krijgen. Het kan de verhoudingen tussen haar en de kinderen op scherp zetten en dat risico wil ze niet lopen. Ze kan het niet aan. Niet na alles wat ze al heeft meegemaakt.

‘Ben je klaar voor je rentree?’ vraagt Samantha. ‘Ik denk dat de meiden inmiddels op omvallen staan.’

Hannah dept haar mond nog eens droog met een doekje en werkt haar lippen bij met een beetje gloss voordat ze haar vriendin terug het restaurant in volgt. Ze haalt een keer diep adem en probeert haar hoofd leeg te maken. Voor nu wil ze haar avond niet nog verder laten verpesten. Ze wil het niet meer over ellendige dingen hebben. Gewoon ouderwets kletsen met haar vriendinnen alsof de tijd heeft stilgestaan en net als vroeger dampende stukken pizza uitwisselen. Bij de gedachte aan pizza trekt haar lege, hongerige maag samen. Als ze met Sam hun tafeltje nadert, kijken vier paar ogen haar bezorgd aan. ‘Ik ben weer oké, hoor,’ stelt ze hen gerust terwijl

ze naar de schaaltes met verschillende voorgerechten kijkt die op tafel staan.

‘We hebben vast wat Proeverij Pinoccio besteld om de eerste trek te stillen,’ zegt Tirza terwijl ze genoeglijk op een bruschetta knabbelt. ‘Zal ik voor jou nog wat extra stokbrood bestellen? Dat valt misschien beter als je maag zo overstuur is.’

‘Het gaat wel weer, echt. Het ziet er allemaal heerlijk uit.’ Demonstratief zet Hannah haar tanden ook in een bruschetta met tomaten-uintapenade en biedt er Samantha ook eentje aan. ‘Op ons, dames!’ Hannah heft haar glas. ‘Dat we elkaar in de toekomst maar weer vaak mogen zien.’